

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Leodii, 1701

I. Meditatio: De Regno Christi.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59541](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59541)

DIES SEXTA

S. Patri nostro Ignatio consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista: *IESUS & MARIA, dulcissimi amores mei, patiar ego, moriar ego amore vestri, totus sum vester, nullus meus!* Et vita manuscripta Alphonsi Rodriguez.

MEDITATIO I.

De Regno IESU Christi.

Ab hac Meditatione Hebdomadam secundam Exercitiorum Spiritualium, S. P. N. orsus est.

ORATIO PRÆPARATORIA, & PRÆLUDIUM I. Ex Exercitiis S. P. N. desumendum, ut spectare nos imaginemur Synagogas, villas & oppida, quæ prædicans Christus pertransibat.

PRÆLUDIUM II. Itidem ex S.

P. N. ut nempe petamus à Deo, ne obsurdescamus, vocante nos Christo, sed ad sequendum & obtemperandum prompti simus.

PUNCTUM I. Considera, si Rex aliquis, divinitus electus in Principem & Ducem omnium Christianorum, omnibus dotibus regiis ornatus, suaderet suis subditis, ut cum eo ad subjugandos infideles, magna sibi damna, & illis majora inferentes, ad bellum pergerent, promitteretque illis, se ad omnia incommoda primum futurum, nec aliter victurum, quam illis, nec triumphaturum sine gloria eorum. Quid subditi illi tam bono Regi responderent! quomodo se illi ad omnia offerrent? siquidem de fortunis eorum, & de illis ipsis res ageretur. Sed quis ille Rex? Ecce, Dominus Jesus Christus, Filius Dei unigenitus, iste de cælo venit mittere gladium, indicit bellum mundo, carni, Sathanæ, perfidiæ, vitiis omnium hominum; alloquitur te, ut pergas cum illo ad hoc bellum; comneatum gratiarum suarum, immò & annonæ Sacri Corporis sui tibi suppeditat: Sudores, dolores & vulnera prior subire vult: primus ad ardua omnia præit tibi; tuum duntaxat erit, sequi illum. Non alio cibo vesceris, non aliis vestimentis & insignibus vestieris, nisi quibus ille: post bellum, ipse imponet

tibi coronam. Quid ergo Regi huic tuo respondebis? quomodo eum non sequeris? quomodo non indices amanti proprio, & sensualitati tuæ bellum? Alloquere itaque Dominum tuum, & dic, ut olim Ethai ad Regem David: *Vivit Dominus, & vivit Dominus meus Rex, quoniam, in quocunque loco fueris, Domine mi Rex, sive in morte, sive in vita, ibi erit servus tuus.* 2. Reg. cap. 15.

II. Audi Christum Regem in particulari proponentem tibi, in quo eum imitari debeas. 1. In abnegatione tui ipsius. 2. In portanda cruce omnium adversitatum. 3. In vera spiritus paupertate, castitate, obedientia, &c. Responde ergo Regi tuo, & dic: *En, O Rex supreme, ac Domine universorum, tuâ ego, licet indignissimus, fretus tamen gratiâ & ope, me tibi penitus offero, meâq; omnia tua subijcio voluntati, attestans coram infinita bonitate tua, in conspectu gloriosæ Virginis Maris tue totiusq; curiæ caelestis: hunc esse animum meum, hoc desiderium, hoc certissimum decretum, ut, quàm possum, proximè te sequar, & imiter in ferendis injuriis, & adversis omnibus, cum vera spiritus, tum etiam rerum paupertate.*

III. Audi Christum Regem exquirentem à te, quam mercedem pro laboribus cum eo toleratis habere velis? respondeque Domino tuo: *Nolo mi Domine quidquam aliud, nisi te ipsum: hoc est inti-*

intimam notitiam & amorem tui, procul consolationes, non solum mundanæ, sed & spirituales, procul omnis æstimatio, & commoditas! Tu mihi solus es adæquata merces: Te mihi solum da, & sufficit. Protestor insuper, Domine mi, quòd nec gloriam æternam velim, quatenus bona mihi est, sed quia dignus es, ut per gloriam meam tu glorificeris, & in æternum ameris à me, & ab omni creatura. Fac ergo Domine mi, ut vivam ego, jam non ego, sed tu vivas in me! In fine Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore matutino diei
sextæ relegenda.

*De æstimatione, & amore Vo-
cationis Religiosæ.*

Gratiam Vocationis Religiosæ, esse donum Dei præstantissimum, & gratiam gratiarum, sic declaro.

Primò, quia est gratia secundi Baptismi, ut docent SS. Patres, & cum illis S. Thomas, v. 2. q. ult. a. 3. asserens, Religiosum, si post emissionem trium Votorum Religiosorum statim morere.

cur, statim rectà ad cælum evoluturum, non secus ac is, qui susceptò Baptismò statim moreretur. Hac occasione inno praxim utilissimam, post singulas confessiones Sacramentales renovandi Vota Religiosa; hæc enim Religiosorum Votorum renovatio ad abolendam poenam peccatis debitam magnæ est efficacix, & fortè tantæ, quantæ est prima eorundem nuncupatio.

Secundò, quia gratia vocationis Religiosæ est gratia cujusdam martyrii, cum hoc solo discrimine, juxta S. Bernardum *serm. 30. in Cant.* Quòd vitæ Religiosæ Martyrium horrore sit mitius illò, quò corpus perimitur, sed diuturnitate sit molestius, sitque per modum cujusdam holocausti, quod lentè concrematur.

Tertiò, quia gratia vocationis Religiosæ est infallibilis arrha, & irrefragabile privilegium vitæ æternæ; neque enim fallere aut falli potest veritas ipsa, quæ tamen universaliter pronuntiavit, *Omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut Patrem, aut Matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Præ aliis autem Religionibus id conferre dignata est divina Bonitas Societati nostræ, quòd perseverantia in illa sit semper connexa cum dono perseverantix in gratia finali, & cum æter-

nitate sancta, juxta revelationem Sancto Francisco Borgiae factam, quam typis vulgârunt P. Nicolaus Lancicius in *Tract. de Institut. Soc. affectu 98.* & Pater Michaël Staudacher in libello, cui titulus: *Centum affectus amoris divini.*

Quartò, quia sequi gratiam vocationis Religiosæ, & inire statum Religiosum, est summa hujus vitæ beatitudo, & salvatio salvationi æternæ prævia: agnovit veritatem hanc, sed nimis serò (nam primùm ante mortem) Anno 1652. Pragæ R. D. Joannes Janderus, Brunæ dimissus Anno 1644. Qui post multa infortunia, cùm extremum diem sibi imminere cereret, expetiit Confessarium è Societate, per quem supplicavit Patri Vice-Provinciali, ut ante mortem vota Societatis emittere posset, quod & fecit multis cum lachrymis: dein inter cætera testamenti locò hæc scripsit, & consignavit: *Testor, Societatem Jesu esse beatitudinem terrestrem, ita ut si alia speranda non esset, ista ad hominem omni beatitudine cumulandum sufficiens foret. Testor, illam esse margaritam, quam si ego auro & sanguine redimere possem, auro & sanguine redimerem.* Et hæc verba ab isto homine non sola mors, sed veritas extorsit; cum enim beatitudo sit status omnium aggregatione bonorum perfectus, atque in re nihil aliud sit, quàm cognitio & amor

Dei, beatitudo hujus vitæ consistit in cognitione & amore Dei proportionato huic vitæ: In quo autem statu est major cognitio & amor Dei, quàm in statu Religioso?

Quintò, quia deficere à gratia vocationis Religiosæ, & à statu Religioso, est summa hujus vitæ infelicitas, maledictio, & damnatio prævia damnationi æternæ. Veritas hæc per naturalem sequelam sequitur ex præcedente; cum enim oppositorum opposita sit ratio, si inire statum Religiosum, est summa hujus vitæ beatitudo, deficere ab illo, summa erit hujus vitæ infelicitas. Hanc infelicitatem S. Bernardus *de modo bene vivendi cap. 20.* mellifluè licèt, plenis tamen amaritudine verbis sic expressit: *qui congregationem sanctam relinquunt, & ad secularem vitam descendunt, à Societate Deï elongantur, atque dominio diaboli subjugantur.* Non desunt Historiæ, idipsum comprobantes. Anno 1575. Viennæ Austriæ moriens unus è nostris, ante ipsum agonem reidenti vultu subridere coepit: non ferens insuetam hanc in tam nubilo mortis tempore serenitatem, is, qui moribundum disponebat, ait: Non est tempus ridendi, frater mi, sed iudicium Dei præstolandi. Cui ille, ne quæso, turbet te hæc mea hilaritas, Pater I Angelus Custos meus ostendit mihi ignitum montem, & plurimos in eo

damnatos, dixitque mihi, eos omnes dimissos esse à Societate; cum ergo ego per gratiam Dei moriar in Societate, superabundo gaudiò. Sic ille quidem anticipatò obtinuit promissum illud Christi, *Beati qui nunc fletis, quia ridebitis, Luc. 7.* Sed simul confirmavit illud, ne sanguineis quidem lachrymis eluendum: *Qui à Societate Dei elongantur, dominio diaboli subjugantur.*

Tanti igitur est coram Deo gratia vocationis Religiosæ, ut meritò gratia gratiarum dici possit, ad quam dignè observandam hæc possunt Religioso subservire praxes.

1. Non tantum ipsam vocationem Religiosam plurimi æstimare & amare, sed etiam omnia connexa cum illa, nempe omnia præscripta à Religione, quamvis videantur exigua: cum enim accessoria sequantur naturam principalis, cui placet principale, eidem placere accessoria, necesse est.

2. Paratum esse ad omnia ardua molestaque toleranda, pro vocatione & cum vocatione: sic erat paratus B. noster Aloysius, de quo P. Mutius Vitelliscus Generalis, in quadam exhortatione Romæ habitâ (ut legi in manuscriptis P. Gasparis Druzbecki) retulit, se ex ore ipsius audivisse resolutionem ejusmodi: *Si per unum tantum momentum in Societate esse debuisssem, & per inferni po-*

nas ad id pervenire me opportuisset, elegissem illas, Pater, ut in Societate essem.

3. Devovere seipsum Religioni in mancipium ac jumentum, cum omnibus obligationibus mancipio ac jumento competentibus. Usus est praxi hac memoratus P. Gaspar Druzbecki, ut adnotavi in vita ejus, cap. 11. Fecerat enim in quadam protestatione talem cum Societate contractum: *Tuum erit, ò S. Societas, imperare mihi abjectissima, & vilissima; meum erit obtemperare absque morâ, murmure, excusatione, differentia, &c. Nolo pro laboribus ullis meis ullam gratitudinem ostendere, sed omnia tanquam mancipii opera sepeliri, ac contemni. Licebit tibi, post vires & annos exhaustos, me à consortio tuo arcere, sordibusq; foetis everrendis, aut pecudibus curandis deputare. Licebit tibi, me morbo afflictum, vel morti vicinum, omni solatio corporali destituere, & tanquam canis veterarii ulcus non curare; licebit tibi, meum cadaver, sepulturâ asinorum, & bestiarum, vel inhumatum abjicere, vel in sterquilinio sepeliri jubere. O mancipium, libertate Filiorum Dei dignissimum!*

4. Ex amore vocationis Religiosæ vestem Religiosam exosculari, quoties induitur, exuiturque: Cui exoscultationi adnexa est Indulgentia, ut videre est apud Lezanam, Verbô: *Habitus*. Et verò quidni appreties deosculerisque,

Religiose, vestem tuam, cum hæc sit vestis nuptialis, in qua à convivio cælesti, non excluderis; & scito, te in pullo Societatis vestitu cæli fore candidatum.

5. Ex horis Canonicis (si Sacerdos es) unam deputare, quam offeras ad agendas Deo gratias pro vocatione: ad impetrandam perseverantiam in ea, & ad satisfaciendum pro ingratitude circa illam.

6. Pretiosissimæ Dei Parenti, & S. Angelo Custodi specialiter addictum esse: Ita enim censebat P. Leonardus Lessius, verè Theologus, ut scribitur in vita ejus, devotionem ad B. V. & ad Angelum Custodem, ad perseverantiam in Societate JESU plurimum habere momenti, quâ etiam intentione quotidie Litanias ad B. Virginem recitabat.

7. Ex amore vocationis, in quolibet Sacro tempore Communionis vota renovare.

8. Quoties pulsus datur ad salutandam B. V. nempe manè, meridie, & vesperi, ex amore vocationis vota renovare; ad illa quidem verba, *Angelus Domini, &c.* Votum Angelicæ Castitatis. Ad illa: *Ecce Ancilla Domini, &c.* Votum Obedientiæ. Ad illa: *Et Verbum Caro factum est,* Votum Paupertatis.